

[Alfred Jensen.]

denne krig, denne politik, som USA fører. Jeg har ved adskillige citater vist, hvorledes man selv i De Forenede Stater påviste, hvordan denne politik, som man førte, uvægerlig ville ende i krig. Derfor gik vi imod Danmarks politiske orientering i retning af De Forenede Stater, og derfor vendte vi os mod Atlantpagten, fordi vi dog kunne se, at den politik, som De Forenede Stater fører, ikke har med frihed og med fred at gøre, men er en imperialistisk politik, der er præget af kolonikrig og racediskrimination, og det er ikke i folkenes og frihedens, men i de amerikanske dollarfyrsters interesse, at denne politik føres. Atlantpagten er, som vi så ofte har påpeget her, et led i disse kredses bestræbelser på at beherske denne verden. Derfor har vi vendt os mod den politik, derfor vendte vi os imod militærbevillingerne, og derfor vil vi ikke stemme for de dækningsforslag, der forhandles her i dag.

Vi har ikke alene vendt os imod denne militærbevilling, fordi den hører til krigspolitikken og er med til at bringe freden i fare, men vi har også gjort det, fordi den betød enorme byrder på det danske folk og specielt på den jævne befolkning. Da lovforslaget var til behandling her i tinget den 9. august, var der adskillige, der forsøgte at diskutere forslaget, som om det var et spørgsmål, om de rige eller hele folket skulle betale. Den socialdemokratiske gruppe stillede det op, som om det var et spørgsmål, om de rige skulle bære byrden ved disse foranstaltninger eller ej, og det tør nok siges, at det, der blev sagt ude i landet, var langt, langt stærkere end det, der blev sagt fra denne talerstol. Der er næsten ingen grænser for, hvad der blev sagt om de riges pligt til at betale. Jeg har, da lovforslaget var til første behandling, påpeget, at 10 000 kr.s grænsen absolut ikke dannede noget skel mellem de rige og de fattige her i Danmark. Der er adskillige af de personer, der ville komme til at betale skat efter loven, hvis den gennemføres i sin nuværende form, som hverken kan henregnes til de rige eller velhavende, måske allerhøjest til de bedrestillede. Men det forhindrede ikke, at mange her i landet opfattede denne agitation temmelig alvorligt og mente, at det i virkeligheden stod således: Skal der lægges nye byrder over på den jævne befolkning her i landet, eller er det de rige, der nu for en gangs skyld skal betale? Jeg har talt med adskillige arbejdere, som er modstandere af oprustning, og som sagde: ja, når de nu endelig har påtvunget os den

oprustning, så bliver der vel ingen vej uden om at få pengene skaffet frem, men så må vi jo da også ved valget sørge for, at det bliver dem, der har råd til det, der kommer til at betale, og det vil sige, at vi må stemme på liste A, for dette er jo den eneste garanti for, at de rige ikke smyger sig fri af de forpligtelser, som er tiltænkt dem.

Der var mange, der sagde, at det ville være en ulykke, om det konservative folkeparti skulle komme til at indtage en stærkere stilling i rigsdagen; hvis det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft skulle få større indflydelse, ville det jo betyde, at byrderne ville blive væltet over på den dårligst stillede del af befolkningen. Man kan naturligvis kun give de vælgere ret i, at sådanne ønsker har det ærede medlem, at det er klart, at adskillige vælgere ikke har ønsket at styrke de kræfter, der havde sådanne planer overfor de fattige her i landet.

Jeg vil tro, at adskillige af de hundredtusind arbejdervælgere, der har stemt på liste A i håb om, at de rige skulle komme til at bære byrden, er blevet noget chokeret den dag, formanden i Dansk Arbejdsmands Forbund, Christian Larsen, ved forbundets kongresåbning udtalte, at Danmarks fattige arbejdsmænd gerne ville være med til at betale værnescat. Jeg ved, at mange blev chokeret over, at noget sådant kunne siges, og adskillige sagde: Var det da bluff? Skulle vi kun stemme på liste A for bagefter at få værnescatten og komme til at betale alt det, som vi troede os fri for?

Jeg vil tro, at adskillige vælgere er blevet endnu mere chokeret efter vedtagelsen af dagsordenen i går og efter den debat, der gik forud, samt efter den beskedne debat, der følger her i dag. For forholdet er jo det, at der for de socialdemokratiske medlemmer ikke mere er noget tilbage af de stærke ord om, at de rige skal betale. Nej, nu hedder det, at nu skal de, der har bedst råd, bære den største byrde. Sådant sagde det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg). Og videre sagde han, at man kunne vel udtrykke det, der nu skal ske, på samme måde, som et tidligere medlem af tinget, Vagn Bro, har udtalt under valgkampen: det bliver kun få kroner, der skal lægges på de små indtægter i værnescat. Det ærede medlem hr. Aksel Møller forsøgte også at give det udseende af, at det er små uskyldige ting, man egentlig har kæmpet denne drabelige kamp om, idet han sagde: der skal ikke lægges utålelige byrder på dem med de små indkomster.

Så er spørgsmålet, hvad der er utålelige byrder for de små indkomster. Nogle få